Universitatea „Al.I.Cuza”
Facultatea de Teologie Romano-Catolică
10 mai 2006: Cursul festiv al pr. prof. dr. Emil Dumea

Codul lui Da Vinci

Am ales o temă din cadrul lumii contemporane cu o tematică care a zguduit pe mulţi în credinţa şi în convingerile lor religioase. Să nu vă surprindă, m-am gândit la mai multe teme, una fiind cultura universitară creştină medievală, dar mi-am zis apoi că poate este mai de actualitate şi mai important, atât pentru cei ce au citit romanul Codul lui Da Vinci cât şi pentru noi în general, să cunoaştem o altă latură a lumii contemporane, şi anume dezorientarea în care ea se zbate din cauza atâtor factori politici, sociali şi culturali. Biserica şi instituţia aceasta, Facultatea de Teologie Romano-Catolică, trebuie să fie şi să rămână în continuare un focar de lumină, un punct de orientare pentru instabilitatea aceasta religioasă, culturală a omului contemporan.

Ei bine, un cal troian în inimile şi conştiinţele multor creştini contemporani o reprezintă un roman apărut în anul 2003 în limba română, şi anume Codul lui DaVinci, al scriitorului american Dan Brown.

Scris pe un fundal istorico-cultural-religios, acest roman, care a fost citit cred şi de unii dintre dumneavoastră sau aţi auzit despre dânsul, a creat multă confuzie şi mă simt dator, aşa cum am făcut-o şi la Facultatea de Litere printr-un interviu, să iau o atitudine din motive de conştiinţă şi de responsabilitate pentru creştinii noştri, fie ei catolici, ortodocşi sau de altă confesiune religioasă. Voi încerca să fac o sinteză a principalelor teme, argumente pe care autorul le scrie, le publică, în acest roman, conştient fiind de altfel că scrie un roman şi nu o monografie, nu un studiu istoric, nu o biografie a anumitor cazuri din istoria Noului Testament sau din istoria Bisericii.

Ce este, aşadar, romanul Codul lui DaVinci, scris de scriitorul şi istoricul de artă Dan Brown, născut în SUA în 1964? În limba română au mai fost publicate şi alte cărţi de-ale lui: Fortăreaţa digitală în 1997, Îngeri şi demoni în 2000, Punctul înşelăciunii în 2001 şi Codul lui DaVinci în 2003, iar romanul Cheia lui Solomon se anunţă pentru acest an.

Romanul Codul lui DaVinci a fost publicat în mai mult de 42 de limbi, din câte ştiu eu, şi vândut în peste 17 milioane de copii, ceea ce i-a adus autorului cu siguranţă o mare sumă de bani. Autorul are un dar cu totul deosebit de a înveşmânta totul într-o aură de sacru,

misterios, de filozofie, religie, artă, literatură, şi creează un scenariu enorm peste timp şi spaţiu în care se mişcă personaje misterioase cu un profil extrem, ieşite din cadrele obişnuite ale oamenilor, aşa cum le întâlnim în cotidianul realităţii vieţii lor. Temele romanţate de dânsul sunt multe, una dintre cele mai importante o reprezintă Graalul. Atunci când a apărut creştinismul, afirmă un personaj din roman, Robert Langdon, vechile religii păgâne nu s-au lăsat uşor ucise de creştinism, legendele cavalerilor în căutare de Graal erau în realitate istorii adevărate cere ne vorbesc despre cavalerii templieri, în căutarea potirului din care s-a băut la ultima Cină, potir în care se păstra sângele lui Cristos scurs pe cruce. Aceşti cavaleri, continuă personajul romanului, erau persecutaţi de către Biserica oficială a timpului. Pentru aceasta ei vorbeau codat, apărându-se de o instituţie, adică Biserica Catolică, care, continuă el, subjuga divinitatea feminină, o ostraciza pe zeiţa mamă.

Totuşi, cartea lui Dan Brown este mai mult decât o reproducere a istoriei lui Graal. Brown reinventează total istoria lui Graal. Pentru dânsul, cupa în care a curs sângele Mântuitorului este de fapt trupul femeii în care şi-a pus iubirea lui Isus Cristos. Iar acest trup are un nume, cunoscut tuturor creştinilor, şi anume sfânta Maria Magdalena. Iar iubirea lor a dăinuit şi va dăinui peste veacuri prin fiica lor ce stă la originea dinastiei france a merovingienilor. Iată una din marile blasfemii ale unui scriitor contemporan.

Pe parcursul timpului, apărătorii lui Graal au avut grijă să păstreze descendenţa lui Cristos şi resturile pământeşti ale Mariei Magdalena. De aceea, afirmă Brown, căutarea lui Graal înseamnă căutarea locului în faţa căruia va trebui să îngenunchem pentru a venera moaştele sfintei Maria Magdalena.

Cu siguranţă, această versiune a lui asupra potirului iar fi surprins mult atât pe eroul legendar Sir Galahad din timpul regelui legendar Arthur, după care s-a turnat un film, Regele Arthur, pe care probabil l-aţi văzut, ca şi pe Cavalerii lui Graal, care erau în căutarea unui potir metalic şi nu a unor moaşte ale Magdalenei şi a descendenţei acesteia, în teritoriile francilor, mai târziu ale francezilor. Şi nicicând Cavalerii Mesei Rotunde, prezenţi de altfel în Britannia şi nu pe Continent, nu s-au gândit nici un moment că Isus ar fi avut un copil cu Maria Magdalena. În legendele medievale ale pământurilor nordice ale Europei nu intră o astfel de versiune.

Revenind la paginile romanului, în pofida ritmului frenetic în care se desfăşoară acţiunea, nicăieri autorul nu emite o lecţie de istorie cu documente şi probe incontestabile, aşa cum o cere orice cercetare serioasă. Înainte ca istoria să prindă un contur clar la Muzeul Luvru, cititorul este asaltat deja cu nenumărate coduri, enigme, mistere şi conspiraţii. Bazându-se pe principiul, de altfel enunţat de două ori de autor, şi anume *Tuturor le plac compromisurile,* Brown trece la ofensivă scriind într-o manieră proprie, calculată, mai ales pentru atragerea publicului feminin. El a îmbinat thriller-ul cu tehnica romancierului, iar această îmbinare i-a reuşit perfect. În acest sens, este de reţinut faptul că orice personaj este, aşa cum am menţionat deja, un tip extrem, străluceşte fără a depune un mare efort, este unsuros, sau sinistru, sau psihopat, dar nu de internat într-un spital de psihiatrie. Se mişcă în ambiente de lux, dar în acelaşi timp este fad şi insipid, ca un meniu fără gust. Evitînd violenţa, ca şi gimnastică sexuală de dormitor, Brown prezintă doar un scurt sărut şi un rit sexual al unei perechi de căsătoriţi. Aluziile sunt trecătoare, deşi atunci când este vorba despre Prelatura Apostolică „Opus Dei", şi nu Congregaţie aşa cum o numeşte el la începutul cărţii, nu se fereşte să afirme că într-ânsa au avut sau au loc şi mortificări corporale şi spălări de creier înfiorătoare. Păcat că dânsul nu s-a interesat de torturile şi spălările de creier cu care comuniştii au maltratat fizic şi psihic sau au ucis zeci de milioane de oameni!

Întru-cât timpul este scurt, voi trece la o relatare liberă a altor conţinuturi, altor tematici ale romanului. Codul lui DaVinci poate fi cumpărat şi în ediţie de lux şi costă peste un milion de lei, cu tot felul de imagini, de fotografii, care sunt evocate în scrierea lui, el fiind un cunoscător al artelor, un istoric al artelor, însă mult mai pregătită în acest domeniu este soţia lui.

Sunt şi alte cărţi care sunt utile în deconspirarea acestui roman: „Conspiraţia Da Vinci", „Codul spart al lui Da Vinci", o altă carte, „Misterul templierilor", altfel de cum sunt prezentaţi în roman.

Brown, în acest roman, nu cred că este un scriitor serios. Se joacă cu numele personajelor, Robert Langdon, profesor înalt de o faimă explicită, clară, distins şi viril; Sophie Neuve, noua filozofie s-ar traduce numele ei, noua Evă a înţelepciunii; apoi Bezu Fache. Bezu este o schimbare a cuvântului Zebu, care înseamnă bou cu cocoaşă, iar Fache se traduce iritat, mâniat. El dă nume unor personaje care întruchipează de altfel un

anumit tip de caracter extrem. Apoi, un altul, Sauniere, este numele unui preot catolic care prin bufoneriile lui a atras interesul publicului pentru Graal. Îl introduce în carte şi pe editorul cărţii sala Kaufman, care îi schimbă numele în Faukman.

În lectura acestei cărţi se citeşte clar atitudinea anticreştină, în special anticatolică, pe care o are autorul. O atitudine anticatolică care a manipulat masele şi care s-a văzut în comentariile, recenziile făcute la acest roman, începând cu marele ziar american New York Times. A reuşit să creeze, atât în mas-media, cât şi în conştiinţa cititorilor, a unora dintre cititori sper, o idee falsă, grosolană, şi anume că toate religiile din lume se bazează pe falsificări ale realităţii, ale adevărului şi din acest fals primordial apoi s-a născut o credinţă, o confesiune religioasă. Ca atare, induce dânsul, şi la baza creştinismului stă un fals prezent în evanghelii, iar el îl demască scoţând în evidenţă adevărata identitate a lui Cristos, ceea ce a făcut dânsul, ce raporturi a avut cu Maria Magdalena, cu apostolii şi continuă zicând că demască şi atâtea alte rele din istoria Bisericii.

El consideră că religia creştină este nu numai falsă, ci este inutilă din punct de vedere al conţinutului doctrinar; este utilă doar în planul caritativ: Biserica este o instituţie care prin mesajul ei de caritate vrea să formeze oameni buni care să trăiască în pace unii cu alţii. Şi atât. Aspectul adevărului sau al transcendentului sunt contestate, negate fundamental de Brown.

Ne întrebăm în continuare: de unde-şi trage seva, din ce din ce izvoare se alimentează acest autor? Este uşor să dăm crezare cuiva, însă este mult mai greu să ne întrebăm dacă el spune adevărul, şi pe ce argumente se bazează. Ce a avut la bază când a scris acest thriller în stil de roman? A analizat cumva scrierile Noului Testament? S-a bazat pe exegeza catolică, sau ortodoxă, sau protestantă, referitoare la evanghelii şi la alte cărţi ale Noului Testament? Din ceea ce rezultă, din ceea ce se vede, răspunsul este nu. S-a bazat, în schimb, pe scrierile apocrife ale secolelor III-IV, scrieri care au fost contestate, negate de întreaga comunitate creştină drept-credincioasă, scrieri care au fost refuzate ca un corp străin care să nu intre în corpul sănătos al Bisericii. Se bazează pe alte scrieri, pe alte lucrări despre zeii antici, despre zeiţa mamă, pe scrieri apoi pe care le găsim pe situl www.amazon.com, ce ne vorbesc despre ezoterism, despre magie, cărţi care au un deosebit succes aşa cum au la noi, din păcate, broşurile sau cărţile despre zodii şi horoscoape. Ne întrebăm dacă aceste falsuri ale secolelor III-IV, cu început şi în secolul

II în erezia gnostică, dacă scrierile despre zeiţa-mamă, despre religiile şi cultele orientale pot să stea la baza afirmaţiei lui că Isus Cristos a avut o relaţie intimă, de lungă durată, cu Maria Magdalena. Ceea ce afirmă autorul, repet, reprezintă o blasfemie.

Şi acum voi începe să prezint câteva din falsurile grosolane ale romanului.

Dânsul afirmă că merovingienii au fondat oraşul Paris, capitala Franţei, la originea dinastiei merovingienilor stând acea fiică pe care Isus ar fi avut-o cu Maria Magdalena. Şi ca atare prin corpul primei dinastii franceze curge sânge evreiesc, sânge al fondatorului religiei creştine, dinastie care a înfiinţat şi apoi a condus Parisul. Parisul este înfiinţat însă cu multe secole înainte de merovingieni.

Apoi, lovind în Biserica Catolică, afirmă că Inchiziţia sau instituţiile ecleziastice catolice au condamnat şi ars pe rug peste cinci milioane de femei, de vrăjitoare. Toate studiile istorice, fie ele în cadrul Bisericii Catolice sau studii laice, afirmă că pe parcursul Evului Mediu victime ale Inchiziţiei sau ale altor tribunale bisericeşti au fost nu numai femei, nu numai vrăjitoare. Este adevărat că au fost condamnate unele la închisoare pe viaţă, altele arse pe rug, dar nicidecum numărul lor nu se ridică la cinci milioane sau peste cinci milioane, ci la maximum 50.000.

Lipsa aceasta de onestitate istorică, de erori grosolane pe care el le face cu nonşalanţă se vede şi atunci când foloseşte simbologia: simbolurile matematice, simbolurile literare, simbolurile astronomice. Nu este un expert în această ştiinţă ca să-şi permită să se joace cu diferite simboluri.

O altă eroare grosolană o face atunci cînd interpretează arhitectura stilului gotic, a bisericilor şi catedralelor medievale, afirmând că această cupolă frântă la boltă este un simbol al femeii, al feminităţii şi fertilităţii ei, iar în construirea cupolelor, a arcadelor, a navatelor bisericilor medievale se ascunde o întreagă simbologie feminină, cunoscută, păstrată de templieri, tutelată de Prioratul Sionului şi interzisă publicului larg până când va veni un moment în care iniţiaţii vor face cunoscută această simbologie, această realitate. Ceea ce spune autorul reprezintă o elucubraţie; în studiile mele, n-am auzit niciodată aşa ceva despre catedralele medievale; nu sunt un arhitect, dar e o noutate care mă frapează. Noi ştim că stilul gotic este o alternativă la stilul roman, iar bisericile romane imită şi perfecţionează vilele, construcţiile romanilor şi n-am auzit de nici un arhitect al catedralelor medievale care să dea curs la această stranie idee, atribuind

arhitecturii cupolelor catedralelor simbolismul feminin. Este o noutate absolută pentru mine.

Prin felul cum se exprimă, Brown este un exponent al modernismului şi al postmodernismului, în care un fals se poate construi pe un alt fals, venind apoi o altă falsitate care o urmează pe cea dinaintea ei. Într-un cuvânt, un fals este egal cu un altul şi nu contează ceea ce afirmi; important este personalismul tău şi libertatea ta în a exprima ceea ce crezi de cuviinţă şi ceea ce îţi place.

Interpretează apoi şi această expresie, Sfântul Graal scoţând-o dintr-o limbă franceză medievală aproximativă, Sangraal este Sfântul Graal, adică sang-sânge şi raal-real. Ca atare Sfântul Graal reprezintă sângele real al lui Isus pus în trupul soţiei lui Maria Magdalena.

Mergînd mai departe, şi vorbind despre Prioratul Sionului, trebuie să spunem că din sursele documentare, acesta apare ca o instituţie aprobată de Guvernul Francez în anul 1956, iar de public este cunoscut abia în 1962. Şi, exceptându-l pe marele regizor Jean Cocteau, din lista membrilor Prioratului Sionului nu au făcut parte nici Isaac Newton, nici Victor Hugo şi nici Leonardo da Vinci. Nici într-o biografie a lui da Vinci nu a afirmat vreodată că ilustrul italian ar fi făcut parte din acest Priorat al Sionului, pe care el, Brown, îl plasează cu mult, mult în urmă, în secolul al XI-lea. Pe ce baze istorice, rămâne de văzut.

O altă tematică a romanului său o reprezintă cavalerii templieri, cavaleri care, spune el, păstrează acea înţelepciune a gnosticilor, a gnozei antice, în care se reflectă imaginea adevărată a lui Cristos, în pofida persecutării lor de către Biserică. Autorul se foloseşte de faptul că templierii au fost desfiinţaţi, suprimaţi pe cale administrativă în cadrul Conciliului Ecumenic din Vienne, în 1312, şi motivează această suprimare din partea papei Clement al V-lea pe argumentul *Iată aceşti duşmani ai Bisericii acum, în sfârşit, sunt decimaţi, sunt distruşi pentru că ei păstrează ceva care ar ataca din temelii credinţa creştină, tradiţia creştină catolică.* O mare afirmaţie falsă, între atîtea falsuri ale romanului! Templierii au fost suprimaţi de papa Clement al V-lea din cauza intrigilor şi a presiunilor regelui francez Filip al IV-lea cel Frumos, care le voia averile pentru a putea continua lupta sa cu Anglia şi pentru că nu-i suporta pe templieri din cauza forţei economice şi militare pe care acest ordin le deţinea. Şi nicidecum nu ni se vorbeşte în

documentele timpului de faptul că ei ar fi păstrat nu ştiu ce secrete legate de Cristos, legate de Maria Magdalena, de o fată pe care ar fi avut-o. Şi aceasta este o noutate absolută pe care Brown o introduce în roman.

O altă falsificare grosolană a istoriei o aplică Dan Brown la perioada constantiniană, a împăratului Constantin cel Mare la începutul secolului al IV-lea şi a timpului imediat următor. Dânsul ne spune că în această perioadă Constantin cel Mare a distrus o altă versiune a Noului Testament, o altă viaţă a lui Isus Cristos, care se păstrează până acum în secret, înlăturând-o, scoţând-o din scenă, pe Maria Magdalena căreia, afirmă autorul, Isus Cristos i-ar fi încredinţat conducerea Bisericii, şi nu lui Petru. Din întreaga tradiţie a primelor trei secole nu găsim nicăieri o astfel de mărturie, că Isus ar fi încredinţat conducerea Bisericii Mariei Magdalena. Această versiune o găsim în evangheliile apocrife ale lui Filip, a lui Toma, dar nicidecum în evangheliile acceptate deja de la sfârşitul secolului I de întreaga lume creştină, lume creştină care apoi în secolele III-IV a respins aceste evanghelii şi scrierile gnostice, considerându-le ca nişte falsificări grosolane ale realităţii. Nici un document din timpul lui Constantin cel Mare şi din perioada următoare nu ne vorbeşte despre excluderea femeii din societate, marginalizarea ei din Biserică. Dimpotrivă, legislaţia constantiniană şi post-constantiniană promovează adevărata identitate a femeii, egalitatea fundamentală dintre bărbat şi femeie, apără dreptul la viaţă, tutelează viaţa, pedepseşte grav pe femeia care săvârşeşte avort, îi apără în cadrul familiei creştine misiunea şi demnitatea ei. Brown se foloseşte de o mentalitate bigotă a unor oameni bigoţi care au văzut în Biserică deseori o promotoare a unui anumit fanatism religios care marginalizează femeia. Rămâne să demonstreze cu argumente palpabile aceste afirmaţii de marginalizare, de ostracizare a femeii.

O altă temă caldă, ferbinte de-a dreptul, este aceea a zeiţei-mamă, identificată cu Maria Magdalena. Brown afirmă că Biserica a fost ostilă faţă de femeie şi, ca atare, a eliminat versiunea iubirii dintre Cristos şi Maria Magdalena, femeie care a fost zeiţa-mamă, alături de elementul fundamental al vieţii, care este apa. Acestea reprezintă fertilitatea care a dat naştere vegetaţiei, vieţii pe pământ şi vieţii umane. Însuşi cuvântul de Iahve din Vechiul Testament, fără să aibă cunoştinţe de exegeză biblică, Dan Brown îl falsifică spunând că Iahve reprezintă o îmbinare dintre zeul masculin Jah şi numele preiebraic al Evei, Havah, şi de aici s-a format cuvântul Iahve, numele lui Dumnezeu în religia ebraică. Cred că aici

şi evreii ar trebui să-i ceară cont lui Dan Brown de această blasfemie a numelui sfânt a lui Dumnezeu, Iahve.

Picanteriile merg mai departe: iubirea dintre Cristos şi Maria Madalena. Maria Magdalena a fost consoarta lui Isus Cristos, iar din iubirea lor s-a născut o fată care apoi, după moartea Mântuitorului, Maria Magdalena a fugit cu dânsa în sudul Franţei, în Provence. Aici a fost acceptată şi neacceptată de lume, aici ea a dat creştinătăţii şi primei fiice a Bisericii, Franţa, adevăratul mesaj, adevărata învăţătură a lui Isus Cristos, iar Prioratul Sionului are această misiune de a păstra autenticitatea mesajului lui Cristos, complet diferit de mesajul pe care îl predică Biserica oficială. Referitor la Maria Magdalena, studiile exegetice diferenţiază între Maria Magdalena şi Maria din Betania. Nu este acelaşi personaj în Noul Testament; sunt două sfinte: una este sora lui Lazăr, cealaltă este femeia păcătoasă pe care Cristos a iertat-o şi care a devenit apoi mesageră a învierii Domnului. Legenda aceasta a călătoriei în Provence a Mariei Magdalena cu fiica sa, aparţine secolului al IX-lea şi este o legendă, aşa cum am menţionat şi legenda regelui Arthur, care apără puterea Romei, dar se simte legat şi de patria lui natală, sau de zona aceasta anglo-saxonă. Personajele care apar în filmul Regele Arthur sunt legende care au tot atâta credibilitate istorică ca şi, ştiu eu, personajele din legendele lui Petre Ispirescu.

Legat apoi de cavalerii templieri, în aceste zile canalul de televiziune National Geographic a publicat emisiuni în care ei sunt prezentaţi ca o sectă ezoterică, ca un ordin militar care nu ştiu ce secrete a păstrat în istoria lui. Însă această alunecare între real şi ireal, între istoric şi a-istoric, între adevăr şi legendă, acest spaţiu în care se alunecă foarte uşor reprezintă terenul fertil al atâtor scriitori, al atâtor oameni ai cinematografiei, ai mas-mediei care profită de ingenuitatea, de slăbiciunea, de sub-cultura, de lipsa de interes pentru adevărul istoric al multor cititori, al multor auditori, al multor spectatori şi îşi propun să-şi vândă marfa cu foarte mult succes. Cred că este misiunea Bisericii şi misiunea noastră, ca şi în antichitate când apologeţii au luat atitudine în faţa ereziilor, a gândirii gnostice şi a altor erezii ale timpului, este datoria noastră de a nu da crezare, de a nu crede că tot ceea ce zboară se mănâncă, că tot ceea ce străluceşte este aur, ceea ce, din păcate, se întâmplă în multe conştiinţe slabe, neformate, neatente. Din documentele istoriei rezultă că nu au fost omorâţi sute de mii de templieri, aşa cum afirmă Dan Brown sau cum am auzit în aceste emisiuni televizate. Din ceea ce ne spune istoria, în Franţa

rezultă că au fost uciși circa 120 de cavaleri templieri, în frunte cu generalul lor, Iacob de Molay, care şi în flăcările rugului şi-a mărturisit nevinovăţia sa şi a ordinului; a demascat falsele acuze şi maşinaţiunile puse la cale de Filip al IV-lea cel Frumos, alături de alţi membri ai curţii regale. A demascat, din păcate, şi slăbiciunea papei francez Clement al V-lea şi a afirmat pe drept că sunt nişte victime inocente. Şi istoria le-a dat dreptate şi le dă dreptate. Nu avem apoi nici un document care să ne vorbească despre uciderea, arderea pe rug şi aruncarea cenuşii lor în râul Tibru din Roma. N-avem nici un caz de execuţie la Roma. Nu ştim despre existenţa templierilor la începutul secolului XIV în Roma, aşa cum afirmă Brown. Papa nici nu rezida la Roma, ci rezida la Avignon. Măcar atâta conştiinţă istorică ar fi trebuit să aibă şi să-şi mai modereze afirmaţiile.

Romanul poartă titlul Codul lui DaVinci. La ce se referă acest lucru? La tabloul Cina de Taină, care se găseşte în mănăstirea bisericii „Sfânta Maria a Harurilor" din Milano, pictură a celebrului pictor Leonardo da Vinci, născut lângă Florenţa în 1452, mort în Franţa în 1519. Ne spune el că Leonardo da Vinci a primit de la Biserică sute de sponsorizări, de ajutoare materiale. Din ceea ce cunoaştem, ştim a primit o dată un ajutor din partea Bisericii. Nu a fost o persoană agreată în cercurile ecleziastice, atât pentru non-conformismul său cultural, el rămâne cu adevărat un pilon al culturii, al ştiinţelor exacte, al picturii, dar şi pentru înclinaţiile lui, clare, homosexuale. Dar nu ne oprim asupra acestui aspect al vieţii lui personale. Dan Brown ne spune că tabloul Monalisa, de exemplu, este un autoportret androgin. E fals! Dan Brown pictează în acest tablou pe o doamnă Lisa, madona Lisa, soţia lui Francesco de Bartolomeo del Giocondo. Deci o persoană reală, concretă şi nu un portret androgin al său.

Vorbind acum despre celebra pictura „Cina de Taină", pe care o vedem reprodusă în mai multe imagini în ediţia de lux a romanului său, autorul se leagă de lipsa potirului de pe masă. În pictură, Leonardo da Vinci ne prezintă nu momentul prefacerii, când Cristos ne oferă trupul şi sângele spre mâncare şi băutură apostolilor săi, ci se referă la acea declaraţie *Unul dintre voi mă va trăda*. Asta este scena exactă pe care o redă Leonardo da Vinci în această pictură celebră care a fost acceptată în pietatea creştină, în cultul creştin, şi o vedem în multe case sau în edificii de cult. Este adevărat că lumea creştină nu şi-a pus această problemă a lipsei potirului de pe masă. Personajul din dreapta, cu o figură expres feminină, spune Dan Brown, nu este Ioan Botezătorul, ci este Maria Magdalena,

iar personajul celălalt care-şi întinde pumnul spre gâtul lui Ioan Botezătorul este Petru care e gelos pe poziţia pe care o are Maria Magdalena lângă Cristos, iar el, care vrea să fie capul Bisericii, este dat mai deoparte. Spune autorul că în acest tablou se găseşte explicaţia, misterul, relaţia lui Cristos cu Maria Magdalena, codat de către Leonardo da Vinci care făcea parte din Prioratul Sionului. Adevărul este că Leonardo da Vinci prezintă o figură efeminată în persoana apostolului Ioan, considerat, şi fiind de altfel, cel mai tânăr dintre apostoli, cel mai frumuşel, cel mai drăgălaş, şi-l asociază cu frumuseţea şi drăgălăşenia fetei, sau a femeii în general. Ceea ce pictează Da Vinci este o opţiune a sa şi nicidecum o negare a unui adevăr ţinut ascuns, combătut de către Biserică şi protejat de către Prioratul Sionului, priorat care, vă repet, nu exista la ora respectivă, ci este o persoană juridică din secolul al XX-lea.

Mai sunt şi alte argumente, alte teme, ale acestui roman, vreau să mă opresc cu prezentarea doar aici.

De ce am făcut acest lucru? Pentru că, v-am spus la început, mă simt dator să iau poziţie şi Biserica trebuie să ia poziţie faţă de aceste falsificări care o atacă la baza ei, care atacă doctrina, credinţa creştină în fundamentele ei. Chiar dacă, să facem o presupunere, Isus Cristos a fost om şi Dumnezeu adevărat, a avut natura umană şi divină în acelaşi timp în unica sa persoană umano-divină şi om fiind, ar fi avut dreptul, de exemplu, şi să se căsătorească. Avea întru-totul natură umană în afară de păcat, iar căsătoria nu reprezintă nicidecum un păcat, un sacrilegiu. Chiar dacă ar fi fost o relaţie intimă, o relaţie din iubire între el şi Maria Magdalena, şi aceasta dacă ar fi fost, evangheliştii sau ambientul neotestamentar ar fi remarcat acest lucru. Din moment ce nu s-a spus nimic despre aşa ceva, nu putem inventa o astfel de istorie. Chiar dacă Maria Magdalena este una dintre primele mesagere ai învierii Domnului, ea rămâne atât şi nimic mai mult. Plecând de la ceea ce ne spun evangheliile, Dan Brown, (ca şi legat de celelalte fapte, cum am spus - perioada constantiniană, cavalerii templieri, Leonardo da Vinci) merge mult mai departe, construind o realitate în mintea lui, o realitate care riscă să devină un venin destul de periculos în mintea, în conştiinţa şi în sufletele multor credincioşi. Din păcate astăzi lumea pune sub semnul întrebării totul, relativizează totul, persoana este pusă în centrul atenţiei ca şi criteriu de referinţă pentru oricare altă relitate, care profitând de acest relativism, de acest postmodernism, despre care am menţionat, Dan Brown speculează

slăbiciunile omului contemporan, aşa cum le speculează şi Paulo Coehlo în scrierile lui. Şi prind foarte bine scrierile lui, care, repet încă o dată, pentru credinţa noastră, pentru conştiinţă, pentru suflet sunt un dulci dar conţin un venin foarte periculos.

Închei această „lecţie de istorie" a creştinismului primar şi a Bisericii Catolice, sperînd că am reuşit să aduc puţină lumină în thriller-ul lui Dan Brown, apărînd de falsificări cartea de căpătîi, fundamentală pentru toţi cei care cred în Cristos, Biblia, şi în special Noul Testament.

Bibliografie:

BROWN D., *Codul lui Da Vinci*, Traducere din limba engleză de A. Bădescu, Bucureşti 2005.

SINCLAIR, M., *Conspiraţia Da Vinci*, Traducere din limba engleză de M. Columbeanu, Bucureşti 2005.

JONES P. – GARLOW J., *Codul spart al lui Da Vinci*, Traducere din limba engleză de A. Horvath şi D. Dorian, Cluj Napoca 2005.

PICKNETT, L. – C. PRINCE, *Misterul Templierilor*, Traducere din limba engleză de A. Bădescu, Bucureşti 2004.

Emil Dumea